

[Ib Christensen]

på monopolkontrollens område er en stærke-re offentlig indsats nødvendig.

Til de borgerlige vil jeg sige: dersom staten skal diktere lønningerne, må den også naturnødvendigt bestemme over priser og avancer og gennemføre medejendomsret til produktionsmidlerne, altså ØD, som regeringen lægger op til.

Og til fagbevægelsen må vi sige: dersom staten skal diktere og gennemtvunge medejendomsret til produktionsmidlerne og pris- og avancekontrol, vil kravet om statens fastsættelse af alle lønninger være uomgængeligt. Rygraden vil da være knækket på fagbevægelsen, på det fagretlige system, på den fri forhandlings-, aftale- og konfliktret, på strejker og lockouter, og overtrædelse af løn- og prislovgivningen kriminaliseres.

Så kan man efter behag opfatte det samfund, vi bevæger os ind i, som korporativt eller halvfascistisk eller som statssocialistisk. I de socialistiske lande har man som bekendt tvangsindkomspolitik, så det batter. Mon ikke socialdemokratiet, skønt med et oprindeligt socialistisk ideologisk udspring, burde have anfægtelser over en sådan udvikling, som dets egen politik vil lægge grunden til, og som vil betyde fagbevægelsens endeligt.

Jeg forstår egentlig godt, at de borgerlige partier, der sætter kapitalismen højere end liberalismen, ikke har anfægtelser med hensyn til den politik, de altså medvirker til gennem denne tvangsindkomspolitik, som de har medvirket til siden 1975 og gerne vil fortsætte, men også hos dem bør det give anledning til anfægtelser, at det totalt undergraver erhvervslivets frihed. Det burde også stemme dem til eftertanke.

De, der sætter arbejdsmarkedets selvforvaltning, erhvervslivets frihed og den personlige selvbestemmelsesret højt og vil overlade folks ansvar for egne anliggender til dem selv og ikke fratage dem ethvert ansvar og enhver risiko for deres handlinger, ja, de må fordømme og bekæmpe en sådan samfundsudvikling.

Jeg har med disse principielle betragtninger ønsket at trække nogle linjer op for at pointere baggrunden for retsforbundets kraftige bekæmpelse af og modsætning til tvangsindkomspolitikken. Den del af regeringens politik tager vi altså skarpt afstand fra. Jeg bekræfter retsforbundets fortsatte uforsonlige kamp mod statsstyring af ar-

bejdsmarkedet, erhvervslivet og det økonomiske liv, af det enkelte menneske. Men samtidig hermed tilsiger jeg retsforbundets positive vilje til samarbejde med regeringen og de partier, der vil være med til de dybtgående økonomiske og sociale strukturreformer på skatte-, bolig- og jordpolitikens område, som landet har brug for, som kan give større social retfærdighed, og som der trods alt er ansatser til i regeringens udspil.

Tyroll (VS):

Det er ikke uden stolthed, statsministeren i TV og andre steder har proklameret, at dette er et af de største indgreb, der nogen sinde er foretaget af statsmagten, og at det er socialdemokratiet, der er mesteren for dette indgreb. Vi må give statsministeren ret. Dette angreb på lønarbejdernes realløn ville arbejds-giverne aldrig have kunnet gennemføre uden den socialdemokratiske regerings hjælp. Hvis Dansk Arbejdsgiverforening havde forsøgt sig med så omfattende en undergravelse af dyrtidsreguleringen, overenskomstinstitutionen og fagbevægelsens troværdighed som redskab for lønarbejdernes kamp, måtte fagforbundene selvfølgelig have erklæret grundlaget for overenskomsterne for bortfaldet. Så måtte fagbevægelsen gå ud i åben kamp mod borgerskabets reaktionære krisepolitik vendt mod arbejderne.

Men nu er det ikke Arbejdsgiverforeningen, der fører kniven. Nej, det er socialdemokratiet og dets regering, der hjælper arbejds-giverne med at gennemføre den politik, som de ikke selv er i stand til at gennemføre. Tre overenskomster på stribe har socialdemokratiet blandet sig i uden andre resultater, end at danske arbejdere tvinges til at konkurrere med andre landes arbejdere om, hvem der kan komme længst ned i lønudvikling. Med disse tre overenskomstindgreb har socialdemokratiet gjort en dyd af, at deres angreb på lønnen ikke medførte afgørende indgreb i overenskomsternes opbygning eller lønsystemerne. Man nøjedes, sagde man, med at gribe ind over for de generelle lønsatser i lønsystemerne og roste sig selv for at lade resten af overenskomsternes udformning uantastet.

Socialdemokratiets omgang med den borgerlige krisepolitik har nu betydet, at også den selvforherligende dyd er gået tabt. Nu